

Euroopan yhteisöjen komission 6.8.2004 Silicon and Software Systems Limitediä vastaan nostama kanne

(Asia T-326/04)

(2004/C 273/62)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 6.8.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Silicon and Software Systems Limitediä vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat A. Whelan ja barrister D. R. Phelan, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin velvoittaa vastaajan

- maksamaan komissiolle 38 446,50 euroa eli 29 194 euroa maksettavaa pääomaa ja 9 252,50 euroa 8 prosentin vuotuisena viivästyskorkona ajalta 30.8.2000—16.8.2004,
- maksamaan komissiolle 6,40 euroa päivältä 8 prosentin vuotuisena korkona 17.8.2004 alkaen kunnes velka on kokonaisuudessaan maksettu, ja
- korvaamaan oikeudenkäyntikulut tässä asiassa.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio solmi 28.3.1994 vastaajan kanssa ESSI-sopimuksen nro 10043, joka koski tutkimustöitä ja teknisiä kehitystöitä ESPRIT-ohjelman mukaisesti. Sopimuksen nojalla komissio suoritti taloudellisen osallistumisensa osalta ennakkomaksun vastaajan tilille. Työn tultua valmiiksi vastaaja esitti kustannuksista yhteenvedon. Komissio kieltäytyi ottamasta lukuun kuluja, jotka olivat syntyneet ennen sopimuksen alkua, ja muutti kustannusyhteenvedoa vastaavasti. Komission mukaan vastaaja ei missään vaiheessa esittänyt vastalausestaan sen näin muuttamaa yhteenvedoa kohtaan.

Tämän jälkeen komissio vaati vastaajaa korvaamaan sen osan ennakosta, joka ylitti muutetun kustannusyhteenvedon, eli maksamaan 29 194 euroa. Vastaaja kieltäytyi maksamasta tuota summaa ja rikkoi siten komission mielestä sopimusehtoja.

Syndicat National de l'Industrie des Viandes (SNIV) 3.8.2004 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-327/04)

(2004/C 273/63)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Syndicat National de l'Industrie des Viandes (SNIV), kotipaikka Pariisi, on nostanut 3.8.2004 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajina ovat asianajajat Nicole Coutrelis ja Séverine Henneresse, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa valtioneudesta "N515/2003 — Ranska — Renderoitorialle myönnettyt tuet — Teurastusvero" 30.3.2004 tehdyn komission päätöksen ja
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Koska renderointia pidetään julkisena palveluna, se rahoitetaan Ranskassa rahastosta, johon varoja kertyy valtion maksamista suorituksista ja teurastamoilta perittävästä teurastusverosta. Tästä järjestelmästä on ilmoitettu komissiolle. Kantaja, joka edustaa teurastamoita, on kiinnittänyt komission huomion siihen, että asiassa on tarpeen aloittaa EY 88 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu tukea koskeva muodollinen tutkintamenetely. Komissio on riidanalaisessa päätöksessä kuitenkin katsonut, että kyseessä oleva järjestelmä ei ole ristiriidassa yhteisön oikeuden kanssa sikäli kuin kyse on "maatilalla kuolleista eläimistä", eikä se muodosta valtioneukoa "teurastusjätteen" osalta.

Kantaja katsoo, että komissio on näin vahvistanut Ranskan hallituksen käyttöön ottaman järjestelmän, ja vaatii riidanalaisista päätöksiä kumottavaksi vedoten EY 88 artiklan 2 kohdan ja asetuksen 659/1999 (!) 4 artiklan 4 kohdan rikkomiseen. Kantaja katsoo, että kun otetaan huomioon kantajan esiin tuomat merkittävät vaikeudet arvioitaessa kyseessä olevan tuen hyväksyttävyyttä, komissio ei voinut todeta mainitun tuen soveltuvan yhteismarkkinoille aloittamatta muodollista tutkintamenetelyä.

Kantaja vetoaa riidanalaisessa päätöksessä oleviin useisiin tosi-seikkoja koskeviin virheellisyyksiin sekä arviointivirheisiin. Se väittää myös, että teurastusvero on selkeästi ristiriidassa useiden, muun seuraavien yhteisön säännösten kanssa:

- ALV:a koskevat säännökset
- Jäsenvaltioiden välisten määrällisten rajoitusten kielto (EY 28 artikla) sikäli, kun teurastusvero koskee myös asetuksessa 1760/2000⁽²⁾ tarkoitettuja ”sekalaista alkuperää” olevia eläimiä, eli eläimiä, jotka ovat lähtöisin yhdestä jäsenvaltiosta mutta jotka on teurastettu Ranskassa
- Asetus 1774/2002⁽³⁾
- Palveluiden vapaa tarjonta (EY 50 artikla) sikäli, kun kussakin departementissa ainoastaan yksi yritys voi tarjota renderointipalveluja kyseisen departementin teurastamoille ja karjankasvattajille
- Yhteisen maatalouspolitiikan järjestelmä. Kantaja väittää tältä osin, että kantamalla kyseisen veron Ranska häiritsee lihan yhteistä markkinajärjestelyä ja rikkoo siihen liittyviä asetuksia korottamalla keinotekoisesti lihan hintaa.

⁽¹⁾ Euroopan yhteisön perustamissopimuksen 93 artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22 päivänä maaliskuuta 1999 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 659/1999, EYVL L 83, 27.3.1999, s. 1—9.

⁽²⁾ Nautaeläinten tunnistus- ja rekisteröintijärjestelmän käyttöönottamisesta sekä naudanlihan ja naudanlihatuotteiden pakollisesta merkitsemisestä ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 820/97 kumoamisesta 17 päivänä heinäkuuta 2000 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1760/2000, EYVL L 204, 11.8.2000, s. 1—10.

⁽³⁾ Muiden kuin ihmisravinnoksi tarkoitettujen eläimistä saatavien sivutuotteiden terveysäännöistä 3 päivänä lokakuuta 2002 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1774/2002, EYVL L 273, 10.10.2002, s. 1—95.

Günter Wilmsin 3.8.2004 Euroopan yhteisön komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-328/04)

(2004/C 273/64)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Günter Wilms, kotipaikka Bryssel, on nostanut 3.8.2004 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajina ovat asianajajat Marc van der Woude ja Valérie Landes, prosessiosoite Luxemburgissa.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

- kumoaa 27.11.2003 laaditun luettelon ylennetyistä virkamiehistä sikäli kuin kantajan nimeä ei ole kyseisessä luettelossa tai toissijaisesti kumoaa 13.11.2003 laaditun virkamiesten ansioluettelon sikäli kuin kantajan nimeä ei ole kyseisessä luettelossa siitä syystä, että hänelle on myönnetty riittämätön määrä lisätusijapisteitä;
- kumoaa oikeudellisen yksikön pääjohtajan henkilöstösääntöjen 45 artiklan yleisten täytäntöönpanosäännösten 6 artiklan 3 kohdan nojalla tekemän päätöksen, jossa hänelle myönnettiin ainoastaan yksi pääosaston etusijapiste ja yhteensä vain neljä etusijapistettä vuoden 2003 ylennyskierroksella;
- kumoaa nimittävän viranomaisen vuoden 2003 ylennyskierroksella henkilöstösääntöjen 45 artiklan yleisten täytäntöönpanosäännösten 9 artiklan nojalla tekemän päätöksen, jossa kantajalle ei myönnetty yhtäkään erityisetusijapistettä, jotka myönnetään ylennyskomitean suosituksesta ”ylimääräisestä toiminnasta toimielimen eduksi”;
- kumoaa nimittävän viranomaisen implisiittisen päätöksen hylätä kantajan 14.7.2003 päivätty ”valitus”, joka on tehty ylennyskomitealle ja joka koskee etusijapisteiden myöntämistä oikeudellisessa yksikössä ja etusijapisteiden myöntämistä ylimääräisten tehtävien suorittamisesta;
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja väittää, että oikeudellisen yksikön pääjohtajan päätös, jossa hänelle myönnettiin 4 etusijapistettä, on henkilöstösääntöjen 45 artiklan, henkilöstösääntöjen 45 artiklan yleisten täytäntöönpanosäännösten 6 artiklan 4 kohdan a alakohdan ja uralla etenemismahdollisuuksia koskevan periaatteen vastainen, ja että kyseessä on ilmeinen arviointivirhe. Kantaja vetoaa lisäksi siihen, että henkilöstösääntöjen 45 artiklan yleisten täytäntöönpanosäännösten 6 artiklan 3 kohdan a alakohdasta ja uralla etenemismahdollisuuksia koskevaa periaatetta yhdessä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen kanssa on rikottu. Kantaja vetoaa kolmanneksi harkintavallan väärinkäyttöön.

Nimittävän viranomaisen tekemä päätös, jossa kantajalle ei myönnetty etusijapisteitä ylimääräisten tehtävien suorittamisesta, on lisäksi kantajan mukaan lainvastainen, koska se on henkilöstösääntöjen 45 artiklan yleisten täytäntöönpanosäännösten 9 artiklan 1 ja 2 kohdan ja liitteen 1 sekä yhdenvertaisen kohtelun periaatteen vastainen.

Kantaja vetoaa lopuksi siihen, että nimittävän viranomaisen päätös, jossa hänelle ei ole myönnetty lisäylennyspisteitä ylennyskomitealle tehdyn valituksen johdosta, on lainvastainen sikäli kuin sitä ei ole perusteltu riittävästi.